Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
YVESE BOTA
přednesené dne 1. března 2017 [1]

Spojené věci C-24/16 a C-25/16

Nintendo Co. Ltd
proti
BigBen Interactive GmbH,
BigBen Interactive SA

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Oberlandesgericht Düsseldorf (Vrchní zemský soud Düsseldorf, Německo)]

„Řízení o předběžné otázce – Nařízení (ES) č. 44/2001 – Příslušnost soudů a výkon soudních rozhodnutí – Nařízení (ES) č. 6/2002 – Ochrana (průmyslových) vzorů Společenství – Nařízení (ES) č. 864/2007 – Rozhodné právo – Územní dosah rozhodnutí týkajících se doprovodných návrhů k žalobám pro porušení práv – Pojmy ‚další postihy' a ‚reprodukční činnosti prováděné za účelem citací' "

1. Věc, která byla předložena Soudnímu dvoru, je příležitostí, aby Soudní dvůr vymezil územní působnost rozhodnutí, které přijal soud členského státu vůči dvěma společně žalovaným usazeným ve dvou různých členských státech a jež se týká doprovodných návrhů k žalobám pro porušení práv, které bylo zahájeno před tímto soudem.

2. Soudnímu dvoru je rovněž kladena otázka, zda pojem „další postihy" ve smyslu čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení Rady (ES) č. 6/2002 ze dne 12. prosince 2001 o (průmyslových) vzorech Společenství [2] zahrnuje doprovodné návrhy k žalobě pro porušení práv, jako jsou návrhy na předložení účetních dokladů, na přiznání finanční náhrady, na náhradu nákladů právního zastoupení, na zničení zboží porušujícího (průmyslový) vzor, na stažení tohoto zboží a na zveřejnění rozsudku. Předkládající soud se chce také dozvědět, jaká kritéria je nutno vzít v úvahu při určování rozhodného práva pro tyto návrhy.

3. Soudní dvůr konečně bude muset upřesnit, zda pojem „reprodukční činnosti prováděné za účelem citací" ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. c) tohoto nařízení zahrnuje použití vyobrazení výrobků, v nichž jsou ztělesněny chráněné (průmyslové) vzory Společenství, ze strany třetí osoby za účelem prodeje vlastních výrobků této třetí osoby.

1 – Původní jazyk: francouzština.

2 – Úř. věst. 2002, L 3, s. 1; Zvl. vyd. 13/27, s. 142.

4. V tomto stanovisku uvedu důvody, proč se domnívám, že čl. 79 odst. 1 nařízení č. 6/2002 ve spojení s čl. 6 bodem 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech [3] je nutno vykládat v tom smyslu, že rozhodnutí, která vydal vnitrostátní soud vůči dvěma společně žalovaným, jež jsou usazeni ve dvou různých členských státech, o návrzích doprovodných k žalobě pro porušení práv, jako jsou návrh na náhradu škody, na zničení nebo stažení zboží, na náhradu nákladů právního zastoupení či na zveřejnění rozsudku, mají právní účinky na celém území Evropské unie.

5. Dále vysvětlím, proč je podle mého názoru nutno čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení č. 6/2002 vykládat v tom smyslu, že pojem „další postihy“ míří na takové návrhy, jako jsou návrh na zničení zboží porušujícího (průmyslový) vzor, stažení tohoto zboží či zveřejnění rozsudku. Pod tento pojem naproti tomu nespadají návrhy týkající se náhrady škody, získání účetních informací podniku či náhrady nákladů právního zastoupení.

6. Navrhnu také Soudnímu dvoru, aby konstatoval, že uvedené ustanovení a ustanovení čl. 8 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy [4] je nutno vykládat v tom smyslu, že rozhodným právem pro doprovodné návrhy k žalobě pro porušení práv, jež se týkají zničení zboží porušujícího (průmyslový) vzor, stažení tohoto zboží, zveřejnění rozsudku, náhrady škody, získání účetních informací podniku a náhrady nákladů právního zastoupení, je právo platné na území členského státu, kde událost, která vedla k tvrzenému porušení, nastala nebo mohla nastat. V projednávané věci je událostí, která vedla k tvrzenému porušení, výroba zboží porušujícího (průmyslový) vzor.

7. Na posledním místě vysvětlím důvody, proč se domnívám, že ustanovení čl. 20 odst. 1 písm. c) nařízení (ES) č. 6/2002 je nutno vykládat v tom smyslu, že pojem „reprodukční činnosti prováděné za účelem citací“ zahrnuje použití vyobrazení výrobků, v nichž jsou ztělesněny chráněné (průmyslové) vzory Společenství, ze strany třetí osoby za účelem prodeje vlastních výrobků této třetí osoby. Vnitrostátnímu soudu náleží posoudit, zda je taková reprodukční činnost slučitelná s poctivou obchodní praxí, zda se nedotkne obvyklého využívání (průmyslového) vzoru a zda je uváděn zdroj.

I – Právní rámec

A – Nařízení č. 44/2001

8. Účelem nařízení č. 44/2001 je sjednotit pravidla pro určení příslušnosti jednotlivých členských států v občanských a obchodních věcech a zjednodušit formality s ohledem na rychlé a jednoduché uznávání a výkon rozhodnutí vydaných členskými státy.

9. Článek 2 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví, že „[n]estanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště na území některého členského státu, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu“.

10. Podle čl. 6 bodu 1 tohoto nařízení platí, že „[o]soba, která má bydliště na území některého členského státu, může být též žalována, […] je-li žalováno více osob společně, u soudu místa, kde má bydliště některý z žalovaných, za předpokladu, že právní nároky jsou spojeny tak úzce, že je účelné je vyšetřit a rozhodnout o nich společně, aby se zabránilo vydání vzájemně si odporujících rozhodnutí v oddělených řízeních“.

3 – Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/4, s. 42.

4 – Úř. věst. 2007, L 199, s. 40, dále jen „nařízení Řím II“.

B – Nařízení č. 6/2002

11. Účelem nařízení č. 6/2002 je zajistit jednotnou ochranu (průmyslových) vzorů Společenství na území Unie a zaručit výkon práv přiznaných tímto nařízením.

12. V bodě 22 odůvodnění tohoto nařízení se stanoví, že „[v]ykonatelnost těchto práv by měly upravovat vnitrostátní právní předpisy. Je proto nezbytné stanovit ve všech členských státech určité základní jednotné sankce. Ty by měly toto porušování znemožnit bez ohledu na soudní pravomoc, na jejímž základě se výkon uskutečňuje“.

13. V článku 1 odst. 3 tohoto nařízení se stanoví, že „([p]růmyslový) vzor Společenství má jednotnou povahu. Má stejné účinky v celém Společenství: může být zapsán, převeden, lze se ho vzdát, být zrušen nebo prohlášen za neplatný a jeho užívání může být zakázáno pouze pro území celého Společenství. Tato zásada platí, nestanoví-li toto nařízení jinak“.

14. Článek 19 odst. 1 nařízení č. 6/2002 stanoví:

„Zápis zapsaného (průmyslového) vzoru Společenství poskytuje jeho majiteli výlučné právo jej užívat a zabránit třetí osobě užívat (průmyslový) vzor bez jeho souhlasu. Užívání (průmyslového) vzoru zahrnuje zejména výrobu, nabízení, uvádění na trh, dovoz, vývoz nebo používání výrobku, v němž je (průmyslový) vzor ztělesněn nebo u něhož je použit, jakož i skladování takového výrobku pro tyto účely“.

15. Ustanovení čl. 20 odst. 1 tohoto nařízení zavádí některá omezení práv z (průmyslového) vzoru Společenství a stanoví:

„Práv vyplývajících ze zápisu (průmyslového) vzoru se nelze dovolávat u

a) činností prováděných soukromě k neobchodním účelům;

b) činností prováděných za účelem pokusů;

c) reprodukčních činností prováděných za účelem citací nebo výuky za předpokladu, že tyto činnosti jsou slučitelné s poctivou obchodní praxí, že se nedotknou obvyklého využívání (průmyslového) vzoru a že bude uváděn zdroj.“

16. Článek 79 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, […] použijí se pro řízení ve věcech (průmyslových) vzorů Společenství a přihlášek zapsaných (průmyslových) vzorů Společenství i pro řízení ve věcech týkajících se (průmyslových) vzorů Společenství a národních (průmyslových) vzorů požívajících společnou ochranu ustanovení Úmluvy o příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech podepsané v Bruselu dne 27. září 1968 [5].“

17. Článek 82 odst. 1 a 5 nařízení č. 6/2002 stanoví:

„1. S výhradou ustanovení tohoto nařízení, jakož i ustanovení [této úmluvy] použitelné podle článku 79, se řízení na základě žalob a protinávrhů uvedená v článku 81 vedou před soudy členského státu, na jehož území má žalovaný své bydliště, nebo, nemá-li bydliště na území některého členského státu, před soudy členského státu, na jehož území má pobočku.

5 – Úř. věst. 1972, L 299, s. 32.

[…]

5. Řízení na základě žalob a protinávrhů uvedených v čl. 81 písm. a) a d) mohou být rovněž vedena před soudy členského státu, na jehož území k porušení došlo nebo hrozí dojít.“

18. Článek 83 tohoto nařízení uvádí:

„1. Soud pro (průmyslové) vzory Společenství, jehož pravomoc je dána podle čl. 82 odst. 1, 2, 3 až 4, má pravomoc ve věcech porušení, k nimž došlo nebo k nimž hrozí dojít na území kteréhokoli členského státu.

2. Soud pro (průmyslové) vzory Společenství, jehož pravomoc je dána podle čl. 82 odst. 5, má pravomoc pouze ve věcech porušení, k nimž došlo nebo hrozí dojít na území toho státu, kde má tento soud sídlo.“

19. Článek 88 odst. 2 téhož nařízení zní takto:

„Ve všech otázkách, které nejsou upraveny tímto nařízením, se řídí soud pro (průmyslové) vzory Společenství vnitrostátními právními předpisy, včetně mezinárodního práva soukromého.“

20. Článek 89 odst. 1 nařízení č. 6/2002 stanoví:

„1. Zjistí-li soud pro (průmyslové) vzory Společenství v řízení pro porušení nebo hrozícího porušení práv, že žalovaný porušil (průmyslový) vzor Společenství nebo že jeho porušení ze strany žalovaného hrozí, nejsou-li zde zvláštní důvody pro to, aby tak neučinil, nařídí níže uvedená opatření:

a) příkaz, kterým žalovanému zakazuje pokračovat v jednání, které představuje porušení nebo hrozbu porušení (průmyslového) vzoru Společenství;

b) příkaz k zabavení výrobků, které porušují (průmyslový) vzor Společenství;

c) příkaz k zabavení materiálů a nástrojů, používaných převážně k výrobě výrobků porušujících (průmyslový) vzor Společenství, pokud jejich majitel znal účinek, pro který bylo takové použití určeno nebo pokud byl takový účinek z okolností zřejmý;

d) jakýkoliv jiný příkaz ukládající podle okolností další vhodné postihy, které jsou stanoveny právními předpisy členského státu, na jehož území došlo k porušení nebo hrozí porušení, včetně mezinárodního práva soukromého.“

C – Nařízení Řím II

21. Účelem nařízení Řím II je podpora slučitelnosti kolizních norem platných v členských státech a předpisů pro řešení kompetenčních sporů týkajících se mimosmluvních závazkových vztahů v oblasti občanského a obchodního práva, pokud dojde k porušení práv. Toto nařízení se použije právě v případě porušení práv duševního vlastnictví.

22. Článek 8 odst. 1 a 2 tohoto nařízení stanoví:

„1. Rozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají z porušení práva duševního vlastnictví, je právo země, pro kterou je uplatňována ochrana těchto práv.

2. Rozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají z porušení jednotného práva duševního vlastnictví Společenství, je v otázkách neupravených příslušným aktem Společenství právo země, ve které k tomuto porušení došlo.“

II – Skutkový rámec

23. Společnost Nintendo Co. Ltd je japonským podnikem zabývajícím se prodejem herní konzole „Wii“ [6] a majitelkou několika zapsaných (průmyslových) vzorů Společenství, které se týkají příslušenství, jako jsou ovládací zařízení „nunchucks“ (nunčaky), „balance board“ (balanční podložky) a dálková ovládání.

24. Společnost BigBen Interactive SA (dále jen „BigBen Francie“), která se stala evropským lídrem v oblasti navrhování a distribuce příslušenství videoher pro chytré telefony a tablety, vlastní v Evropě několik dceřiných společností nacházejících se v různých členských státech. Tento podnik vyrábí stejné příslušenství, jako je příslušenství uvedené výše, přičemž toto příslušenství je kompatibilní s herní konzolí Wii, a prodává je různým zákazníkům v Belgii, Francii, Lucembursku a své německé dceřiné společnosti BigBen Interactive GmbH (dále jen „BigBen Německo“), která se zaměřuje na německý a rakouský trh.

25. Společnost Nintendo se domnívá, že tyto výrobky, jež jsou tímto způsobem uváděny na evropský trh, porušují její zapsané (průmyslové) vzory Společenství. Proto tato společnost žádá Oberlandesgericht Düsseldorf (Vrchní zemský soud Düsseldorf, Německo), aby zastavil výrobu dotčených výrobků, jež jsou předmětem žaloby, jakož i jejich dovoz a vývoz, a aby zakázal vyobrazování či používání vyobrazení výrobků, v nichž jsou ztělesněny chráněné (průmyslové) vzory Společenství. V doprovodných návrzích společnost Nintendo požaduje, aby jí byly poskytnuty účetní doklady společnosti BigBen Francie a BigBen Německo, dále finanční náhrada a náhrada nákladů právního zastoupení, aby byl rozsudek zveřejněn a aby veškeré výrobky, jež jsou předmětem žaloby, byly zničeny a staženy.

26. Landgericht Düsseldorf (zemský soud Düsseldorf, Německo) v prvním stupni vydal usnesení, jímž uznal, že společnosti BigBen Francie a BigBen Německo porušily práva k (průmyslovým) vzorům společnosti Nintendo, a uložil jim, aby tyto (průmyslové) vzory přestaly používat. Používání vyobrazení výrobků odpovídajících těmto vzorům na internetových stránkách však tento soud za protiprávní neoznačil.

III – Předběžné otázky

27. Oberlandesgericht Düsseldorf (Vrchní zemský soud Düsseldorf) má pochybnosti o výkladu unijního práva, a rozhodl se proto přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1. Může soud členského státu, jehož příslušnost s ohledem na žalovanou vyplývá pouze z čl. 79 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 6/2002 ve spojení s čl. 6 bodem 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 v rámci řízení o prosazování nároků z (průmyslového) vzoru Společenství přijmout vůči žalovanému se sídlem v jiném členském státě, který dodal žalovanému v dotčeném členském státu zboží, čímž pravděpodobně porušil práva duševního vlastnictví, opatření, která platí v celé Unii a mají přednost před příslušností založenou dodavatelskými vztahy?

6 – „Wii“ je ochranná známka Evropské unie zapsaná společností Nintendo.

2. Musí být nařízení Rady (ES) č. 6/2002 ze dne 12. prosince 2001 o (průmyslových) vzorech Společenství a zvláště jeho čl. 20 odst. 1 písm. c) vykládáno v tom smyslu, že třetí osoba smí vyobrazit (průmyslový) vzor Společenství k obchodním účelům, pokud chce prodávat příslušenství ke zboží majitele, které odpovídá (průmyslovému) vzoru Společenství? Pokud ano, jaká kritéria se v tomto případě uplatní?

3. Jakým způsobem se musí určit [země], ‚ve které k tomuto porušení došlo' podle čl. 8 odst. 2 nařízení Řím II, v případech, kdy zboží, které porušuje (průmyslový) vzor Společenství, porušovatel:

   a) nabízí na internetových stránkách a tyto stránky se také zaměřují na jiné členské státy než na členský stát, v němž je porušovatel usazen,

   b) nechá přepravit do jiného členského státu než státu, kde je usazen?

   Musí být čl. 15 písm. a) a g) uvedeného nařízení vykládán v tom smyslu, že se takto určené právo použije také na spoluúčast jiných osob?"

IV – Analýza

A – K první předběžné otázce

28. První otázkou se předkládající soud v podstatě táže, zda je nutno čl. 79 odst. 1 nařízení č. 6/2002 ve spojení s čl. 6 bodem 1 nařízení č. 44/2001 vykládat v tom smyslu, že rozhodnutí přijatá vnitrostátním soudem v reakci na totožné doprovodné návrhy k žalobě pro porušení práv, jako jsou návrh znějící na náhradu škody, zničení či stažení zboží porušujícího (průmyslový) vzor, náhradě nákladů právního zastoupení či zveřejnění rozsudku vydaného vůči dvěma společně žalovaným, kteří jsou usazeni ve dvou různých členských státech, mají právní účinky na celém území Unie.

29. Úvodem je třeba upřesnit, že příslušnost německých soudů ve věci v původním řízení nebyla žádným z účastníků řízení zpochybněna. Předkládající soud navíc v této otázce výslovně žádá Soudní dvůr, aby se nevyjadřoval k jeho příslušnosti k přijímání usnesení o doprovodných návrzích směřujících proti společně žalovaným[7]. Podle všeho tedy není potřeba se vyjadřovat k příslušnosti předkládajícího soudu ani k existenci vztahu souvislosti mezi doprovodnými návrhy žalobkyně vůči společně žalovaným. Je každopádně věcí tohoto soudu, aby posoudil riziko vydání vzájemně si odporujících rozhodnutí v případě odděleného rozhodování o těchto návrzích ve smyslu čl. 6 bodu 1 nařízení č. 44/2001[8].

30. Předkládající soud tedy usiluje o určení dosahu usnesení, jež má přijmout, a konkrétně o určení, zda opatření přijatá k provedení zákazu z důvodu porušení práv, tedy návrhy doprovázející hlavní návrhy, mají účinek na celém území Unie.

31. Je třeba uvést, že územní působnost zákazu pokračovat v jednání, které představuje porušení nebo hrozbu porušení ochranné známky Evropské unie, ve smyslu čl. 98 odst. 1 nařízení (ES) č. 40/94[9], je dána jak místní příslušností soudu pro ochranné známky Společenství, který tento zákaz stanoví, tak územním rozsahem výlučného práva majitele ochranné známky Evropské unie, které je porušeno nebo

7 – Viz bod 8 žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci C-24/16 v jazyce řízení.

8 – Viz rozsudky ze dne 1. prosince 2011, Painer (C-145/10, EU:C:2011:798, bod 83) a ze dne 12. července 2012, Solvay (C-616/10, EU:C:2012:445, bod 23).

9 – Nařízení Rady ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/1, s. 146).

jehož porušení hrozí, jak tento rozsah vyplývá z tohoto nařízení [10]. Soudní dvůr, pokud jde o ochrannou známku Evropské unie, již konstatoval, že zákaz pokračovat v jednání, které představuje porušení nebo hrozbu porušení práv z ochranné známky, se musí v zásadě vztahovat na celé území Unie [11].

32. Jak kromě toho Soudní dvůr – stále ve věci týkající se ochranné známky Evropské unie – připomněl, je nutno zákaz pokračovat v jednání, které představuje porušení ochranné známky, jakož i související povinnosti, jež z takového zákazu vyplývají, chápat jako celek, takže pokud by soudy nepřijaly donucovací opatření k zajištění dodržování rozhodnutí o zákazu porušení ochranné známky, které přijal soud, jemuž byla věc předložena, byl by takový zákaz zbaven odrazujícího účinku [12]. Proto by bylo neodůvodněné zacházet různě s hlavními návrhy a doprovodnými návrhy.

33. V projednávané věci nevidím důvod pro neuplatnění výše citované judikatury na případ ochrany (průmyslových) vzorů Společenství. Připomínám, že (průmyslový) vzor Společenství má, stejně jako ochranná známka Unie, jednotnou povahu, že požívá jednotné ochrany – spolu s výlučnými právy, jež jsou s ním spojena – a má stejné účinky na celém území Unie, čímž přispívá k dosažení cílů vytyčených ve Smlouvách [13].

34. Jednotná celounijní ochrana (průmyslových) vzorů Společenství před porušením práv by byla ohrožena v případě, že by opatření přijatá ke konkrétnímu uplatňování této ochrany nebyla účinná na celém tomto území a omezovala se na území, kde se nachází soud, který je přijal [14]. Majitelé (průmyslových) vzorů Společenství by byli nuceni podat žalobu u příslušného soudu každého členského státu, což by vedlo nejen k riziku přijetí nejednotných rozhodnutí, ale představovalo by to také značné náklady pro soudy.

35. Takové řešení je ostatně zcela v souladu s jedním z cílů vytvoření jednotného prostoru svobody, bezpečnosti a práva, a sice usnadnění přístupu ke spravedlnosti prostřednictvím zásady vzájemného uznávání soudních rozhodnutí [15].

36. V tomto ohledu připomínám, že pokud jde uznávání a výkon soudních rozhodnutí v souladu s ustanoveními kapitoly III nařízení č. 44/2001 a v zájmu zajištění účinku rozhodnutí o zákazu na území všech členských států Unie musí každý členský stát uznávat a vykonávat rozhodnutí v souladu s pravidly a podmínkami stanovenými jeho vnitrostátním právem [16].

37. Pokud některá opatření – ať už donucovací či nikoli – jež přijal vnitrostátní soud jednoho členského státu, nejsou stanovena ve vnitrostátním právu druhého členského státu, musí tento druhý členský stát za účelem výkonu rozhodnutí soudu prvního členského státu uplatnit relevantní ustanovení svého vnitrostátního práva, která jsou způsobilá rovnocenným způsobem zaručit dodržování tohoto zákazu. Je totiž věcí vnitrostátního zákonodárce přijmout vhodná opatření k zajištění výkonu práv souvisejících s (průmyslovými) vzory Společenství [17].

10 – Viz rozsudek ze dne 12. dubna 2011, DHL Express France (C-235/09, dále jen „rozsudek DHL Express France“, EU:C:2011:238, bod 33).

11 – Viz rozsudek DHL Express France (bod 44).

12 – Viz rozsudky ze dne 14. prosince 2006, Nokia (C-316/05, EU:C:2006:789, bod 60) a DHL Express France (bod 57).

13 – Viz první bod odůvodnění nařízení č. 6/2002.

14 – V tomto smyslu viz rozsudek DHL Express France (bod 54).

15 – Viz čl. 67 odst. 4 SFEU.

16 – Viz rozsudek ze dne 16. července 2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471, bod 40).

17 – Viz bod 22 odůvodnění nařízení č. 6/2002.

38. Vzhledem k výše uvedenému se tudíž domnívám, že čl. 79 odst. 1 nařízení č. 6/2002 ve spojení s čl. 6 bodem 1 nařízení č. 44/2001 je nutno vykládat v tom smyslu, že rozhodnutí, která přijal vnitrostátní soud vůči dvěma společně žalovaným, jež jsou usazeni ve dvou různých členských státech, o doprovodných návrzích k žalobám pro porušení práv, jako je návrh na náhradu škody, na zničení nebo stažení zboží porušujícího (průmyslový) vzor, na náhradu nákladů právního zastoupení či na zveřejnění rozsudku, mají právní účinky na celém území Unie.

B – Ke třetí předběžné otázce

39. Třetí otázkou předkládající soud usiluje o vyjasnění práva rozhodného pro doprovodné návrhy učiněné žalobkyní. Ačkoli tento soud vychází z předpokladu, podle něhož nařízení Řím II je na tyto návrhy použitelné, domnívám se, že je zapotřebí nejprve posoudit povahu těchto návrhů, aby bylo možno následně určit, jaké právo se na ně uplatní. Tato otázka ostatně vyvstala na jednání zejména v rámci otázek položených soudcem zpravodajem. Strany sporu v původním řízení patrně s ohledem na odpovědi, jež na tomto jednání předložily, mají za to, že pokud jde o tyto návrhy, uplatní se čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení č. 6/2002 a že toto ustanovení odkazuje na nařízení Řím II.

40. Za tímto účelem navrhuji otázku vnitrostátního soudu přeformulovat takto: Třetí otázkou se předkládající soud v podstatě táže, zda je nutno čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení č. 6/2002 vykládat v tom smyslu, že pojem „další postihy“ míří na takové návrhy, jako jsou návrh na předložení účetních dokladů, na přiznání finanční náhrady, na náhradu nákladů právního zastoupení, na zničení zboží porušujícího (průmyslový) vzor, na stažení tohoto zboží a na zveřejnění rozsudku, takže rozhodným právem pro tyto návrhy je právo členského státu, na jehož území došlo k porušení nebo takové porušení hrozí. V případě kladné odpovědi na tuto otázku se předkládající soud táže, jaká kritéria je nutno zohlednit pro účely určení místa, v němž došlo k porušení nebo hrozí porušení.

41. Otázka, zda tato opatření mohou být označena za „další postihy“ ve smyslu tohoto ustanovení, je klíčová do té míry, že pokud tomu tak není, použijí se na doprovodné návrhy uplatněné žalobkyní jiná pravidla o rozhodném právu. Ačkoli totiž ustanovení čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení č. 6/2002 uvádí, že na další vhodné postihy se použije právo členského státu, na jehož území došlo k porušení nebo hrozí porušení, včetně mezinárodního práva soukromého, uvádí se v čl. 88 odst. 2 tohoto nařízení, že „[v]e všech otázkách, které nejsou upraveny tímto nařízením, se řídí soud pro (průmyslové) vzory Společenství vnitrostátními právními předpisy, včetně mezinárodního práva soukromého“.

42. Aby tudíž bylo možno určit rozhodné právo, jež se uplatní na doprovodné návrhy uplatněné žalobkyní, je zapotřebí nejprve upřesnit pojem „další vhodné postihy“ ve smyslu č. 89 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení.

1. K pojmu „další vhodné postihy“

43. Nařízení č. 6/2002 neobsahuje žádnou definici ani upřesnění pojmu „další postihy“. Článek 89 odst. 1 tohoto nařízení se omezuje na stanovení sankcí, které lze kvalifikovat jako harmonizační, neboť členské státy mají povinnost takové sankce ve vnitrostátním právním řádu stanovit. Totéž platí pro opatření, které žalovanému zakazuje pokračovat v jednání, které představuje porušení nebo hrozbu porušení (průmyslového) vzoru Společenství, či ukládá zabavení výrobků, které porušují (průmyslový) vzor Společenství, nebo materiálů a nástrojů, používaných převážně k výrobě výrobků porušujících (průmyslový) vzor Společenství. Z bodu 22 odůvodnění tohoto nařízení jasně vyplývá, že tato opatření mají zamezit protiprávnímu jednání bez ohledu na to, ke kterému soudu byl podán návrh na zahájení řízení [18].

18 – V tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta M. Watheleta ve věci H. Gautzsch Großhandel (C-479/12, EU:C:2013:537), jehož stanovisko plně sdílím.

44. Mám tudíž za to, že pojem „další postihy“ je nutno chápat mnohem šířeji a nezahrnovat pod něj pouze sankce vedoucí k zamezení tomuto porušování. Sankce podle mého názoru není určena pouze k ukončení porušování (průmyslového) vzoru Společenství, ale také k zajištění skutečného respektování a výkonu práva, v projednávané věci práva majitele (průmyslového) vzoru Společenství. Příslušná opatření k zajištění tohoto respektování a tohoto skutečného výkonu mohou mít například podobu pokuty či zabavení všech příjmů z tohoto porušování nebo jejich části.

45. Pokud jde o doprovodné návrhy uplatněné žalobkyní, konstatuji, že povaha některých z nich již byla Soudním dvorem určena. Návrh na zničení výrobků porušujících práva k (průmyslovému) vzoru tedy patří mezi „další vhodné postihy“ v souladu s čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení č. 6/2002 [19].

46. Pokud jde o návrh směřující k náhradě škody, Soudní dvůr, který se odchýlil v tomto bodě od analýzy generálního advokáta M. Watheleta, konstatoval, že taková náhrada není postihem ve smyslu tohoto ustanovení. Soudní dvůr tedy dospěl v této věci k závěru, že právem rozhodným pro tento návrh je v souladu s čl. 88 odst. 2 tohoto nařízení vnitrostátní právo soudu pro (průmyslové) vzory Společenství, kterému byla věc předložena, včetně mezinárodního práva soukromého [20].

47. Pokud jde o návrh směřující k získání účetních informací, Soudní dvůr se sice zatím nevyslovil k otázce, zda tento návrh spadá pod pojem „další postihy“ ve smyslu čl. 89 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, nicméně v rozsudku H. Gautzsch Großhandel konstatoval, že získání informací o činnostech podniku není „dalším postihem“ ve smyslu tohoto ustanovení [21]. Podle mého názoru zahrnují informace o činnostech podniku, který je ostatně hospodářskou jednotkou, i informace o účetních dokladech tohoto podniku. Proto se ze systematického hlediska jeví jako správné konstatování, že právem rozhodným pro návrh směřující k získání účetních informací podniku je v souladu s výše citovanou judikaturou a ustanovením čl. 88 odst. 2 nařízení č. 6/2002 vnitrostátní právo soudu pro (průmyslové) vzory Společenství, kterému byla věc předložena, včetně mezinárodního práva soukromého.

48. Pokud jde o návrh týkající se stažení zboží, jedná se podle všeho o návrh podobný návrhu na zabavení zboží, který je výslovně zmíněn v čl. 89 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení. Stažení zboží lze definovat jako opatření přijaté po té, co zboží již bylo uvedeno do prodeje, s cílem zabránit spotřebě či používání zboží spotřebitelem nebo informovat spotřebitele o riziku, které pro něj vyvstává v případě, že již toto zboží spotřeboval [22], kdežto zabavení zboží je opatření, jež zabraňuje prodeji tohoto zboží. Ačkoli se obě tato opatření neuplatní ve stejné fázi hospodářského oběhu, mají závaznou povahu a jejich cílem je zajistit respektování a skutečný výkon práv duševního vlastnictví tak, aby žádné či téměř žádné zboží, jehož se porušení týká, nebylo nadále v oběhu na trhu. Domnívám se tudíž, že návrh na stažení zboží je nutno považovat za návrh spadající pod „další postihy“ podle čl. 89 odst. 1 písm. d) uvedeného nařízení.

49. Pokud jde o návrh na zveřejnění rozsudku – jedná se o návrh, který je ostatně v tomto typu soudního řízení pravidelně formulován – mám za to, že je rovněž sankcí ve smyslu tohoto ustanovení. Jedná se totiž o donucovací opatření, které porušiteli ukládá zveřejnění rozsudku na internetových stránkách nebo v tisku, a to na vlastní náklady, s cílem ukončit porušování práv.

50. Konečně, pokud jde o návrh na náhradu nákladů právního zastoupení, týká se nákladů vynaložených v rámci řízení a nelze jej považovat za součást „dalších postihů“ ve smyslu uvedeného ustanovení.

19 – Viz rozsudek ze dne 13. února 2014, H. Gautzsch Großhandel (C-479/12, dále jen „rozsudek H. Gautzsch Großhandel“, EU:C:2014:75, bod 52).

20 – Viz rozsudek H. Gautzsch Großhandel (bod 53).

21 – Viz rozsudek H. Gautzsch Großhandel (bod 53).

22 – Viz internetové stránky Direction générale de la concurrence, de la consommation et de la répression des fraudes [generální ředitelství pro hospodářskou soutěž, ochranu spotřebitele a boj proti podvodům (Francie)], na této internetové adrese: http://www.economie.gouv.fr/dgccrf/securite/rappels-produits.

51. Domnívám se proto, že čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení č. 6/2002 je nutno vykládat v tom smyslu, že pojem „další postihy“ míří na takové návrhy, jako jsou návrh znějící na zničení zboží porušující (průmyslový) vzor, stažení tohoto zboží či zveřejnění rozsudku. Pod tento pojem naproti tomu nespadají návrhy týkající se náhrady škody, získání účetních informací podniku či náhrady nákladů právního zastoupení.

52. Po té, co jsem upřesnil pojem „další postihy“ ve smyslu čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení č. 6/2002, je nyní zapotřebí určit právo rozhodné pro jednotlivé doprovodné návrhy vznesené společností Nintendo ve sporu v původním řízení.

2. K právu rozhodnému pro doprovodné návrhy

53. Nařízení Řím II o rozhodném právu stanoví v čl. 8 odst. 2, že „[r]ozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají z porušení jednotného práva duševního vlastnictví Společenství, je v otázkách neupravených příslušným aktem Společenství právo země, ve které k tomuto porušení došlo“. Z tohoto ustanovení *a contrario* jednoznačně vyplývá, že pokud je „otázka“ upravena zvláštním aktem Společenství, stanoví v případě potřeby rozhodné právo tento akt. V projednávané věci je tak nutno pro účely určení rozhodného práva pro doprovodné návrhy uplatněné společností Nintendo odkázat v první řadě na nařízení č. 6/2002.

54. V tomto ohledu článek 88 tohoto nařízení nadepsaný „Rozhodné právo“ odkazuje na specifická ustanovení samotného tohoto nařízení, neboť v odstavci 1 tohoto ustanovení se uvádí, že „[s]oudy pro (průmyslové) vzory Společenství se řídí ustanoveními tohoto nařízení“. Pokud však jde o doprovodné návrhy společnosti Nintendo, uvedl jsem, že některé z nich je nutno označit za „další postihy“ ve smyslu čl. 89 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, zatímco jiné spadají pod ustanovení čl. 88 odst. 2 tohoto nařízení.

55. Co se týče návrhů spadajících pod ustanovení čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení č. 6/2002, nebyla, pokud je mi známo, formulace „členského státu, na jehož území k porušení došlo nebo hrozí dojít“, Soudním dvorem nikdy vyložena v rámci sporu týkajícího se (průmyslových) vzorů Společenství. Soudní dvůr měl nicméně příležitost tento pojem upřesnit v rámci sporů týkajících se ochranné známky Evropské unie a soudní příslušnosti [23].

56. Stejně jako Komise se domnívám, že tuto judikaturu je nutno vztáhnout na projednávanou věc. Soudní dvůr totiž v rozsudku Coty Germany konstatoval, že formulace „[členský stát], na jehož území k porušení došlo nebo hrozí dojít“ ve smyslu čl. 93 odst. 5 nařízení čl. 40/94 je autonomní formulací unijního práva [24]. Skutečnost, že v čl. 89 odst. 1 písm. b) nařízení č. 6/2002 je použita totožná formulace [25], že toto nařízení upravuje rozsah ochrany práv v oblasti průmyslového vlastnictví a že tato ochrana má – stejně jako v případě ochranné známky Evropské unie – jednotnou povahu a vyvolává účinky na celém území Unie, hovoří ve prospěch totožného výkladu pojmu z nařízení č. 6/2002 a pojmu z nařízení č. 40/94.

57. Soudní dvůr v tomto ohledu v rozsudku Coty Germany konstatoval, že „formulace ‚[členský stát], na jehož území k porušení došlo‘, nasvědčuje tomu […], že se hraniční určovatel vztahuje k aktivnímu jednání původce tohoto porušení. Z toho důvodu se hraniční určovatel stanovený tímto ustanovením vztahuje na území členského státu, kde událost, která vedla k tvrzenému porušení, nastala nebo mohla nastat, a nikoliv na území členského státu, kde nastaly účinky uvedeného porušení“ [26].

23 – Viz rozsudek ze dne 5. června 2014, Coty Germany (C-360/12, dále jen „rozsudek Coty Germany“, EU:C:2014:1318).

24 – Viz bod 31 rozsudku Coty Germany.

25 – Francouzské znění čl. 93 odst. 5 nařízení č. 40/94 používá výraz „État membre sur le territoire duquel“ (členský stát, na jehož území), zatímco čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení č. 6/2002 používá výraz „État membre dans lequel“ (členský stát, v němž). V německém znění těchto nařízení je daná pasáž formulována dokonce zcela identicky, neboť obě nařízení používají výraz „Mitgliedstaats […], in dem“ (členský stát, v němž).

26 – Bod 34 rozsudku Coty Germany.

58. Pro účely určení práva rozhodného pro doprovodné návrhy uplatňované společností Nintendo, jež spadají do oblasti působnosti nařízení č. 6/2002, je tudíž nutno vzít v úvahu místo aktivního jednání původce. V projednávané věci mohou nastat potíže s vymezením tohoto aktivního jednání, neboť předmětným porušením práva je dotčeno více členských států. Mám nicméně za to, že událost, která vedla k tomuto porušení, nastala v jediném členském státě, a to ve Francii. Připomínám totiž, že zboží, o něž se jedná v projednávané věci, bylo, vyrobeno ve Francii. Bez tohoto vyrobení by k porušení práva zjevně nedošlo – toto zboží by nikdy nebylo prodáno na trzích různých členských států.

59. Jsem tudíž toho názoru, že pokud jde o doprovodné návrhy vznesené společností Nintendo, jež spadají do oblasti působnosti čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení č. 6/2002, je rozhodným právem právo francouzské.

60. Pokud jde o ostatní doprovodné návrhy, jež spadají pod čl. 88 odst. 2 tohoto nařízení, je nutno připomenout, že toto ustanovení odkazuje na vnitrostátní právo soudu pro (průmyslové) vzory Společenství, jemuž byla věc předložena, včetně jeho mezinárodního práva soukromého. Jak totiž poznamenali účastníci sporu v původním řízení, je mezinárodní právo soukromé v oblasti mimosmluvních závazkových vztahů, které vznikají z porušení jednotného práva duševního vlastnictví Společenství, sjednoceno ustanovením čl. 8 odst. 2 nařízení Řím II. Podle mého názoru se tudíž na uvedené návrhy použije toto ustanovení.

61. V tomto ustanovení se uvádí, že rozhodným právem je „právo země, ve které k […] porušení [jednotného práva duševního vlastnictví Společenství] došlo“. Tato formulace dosud nebyla předmětem výkladu Soudního dvora. Podle mého názoru by jí neměl být přisuzován odlišný význam od téže formulace použité v čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení č. 6/2002.

62. I když je pravda, že zákonodárce Unie připustil na základě vzájemného vztahu čl. 88 odst. 2 a čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení č. 6/2002 aplikaci různých právních předpisů na týž spor, mám za to, že nařízení Řím II, které v této oblasti sjednotilo mezinárodní právo soukromé, ještě o něco více posílilo právní jistotu v tomto druhu soudního sporů, a tudíž také předvídatelnost rozhodného práva. Jedná se ostatně o jeden z deklarovaných cílů tohoto nařízení [27].

63. Nařízení Řím II kromě toho ze zjevných důvodů souvisejících s předvídatelností práva stanoví jako jediný hraniční určovatel zemi, kde vznikla přímá škoda, a to bez ohledu na zemi či země, kde mohly nastat nepřímé důsledky [28].

64. Odlišný výklad formulace „země, ve které k […] porušení [jednotného práva duševního vlastnictví Společenství] došlo“, uvedené v čl. 8 odst. 2 nařízení Řím II, od výkladu formulace „členského státu, na jehož území došlo k porušení nebo hrozí porušení“, uvedené v čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení č. 6/2002, by byl v rozporu se zásadou právní jistoty v soudních sporech, v nichž častá komplikovanost a existence více míst, kde se může škoda související s porušením práva projevit, vyžaduje vyšší míru právní jistoty.

65. Domnívám se tudíž, že formulace obsažená v čl. 8 odst. 2 nařízení Řím II musí mít stejný význam jako formulace uvedená v čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení č. 6/2002.

27 – Viz šestý bod odůvodnění tohoto nařízení.

28 – Viz body 16 a 17 odůvodnění a čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení.

66. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem mám za to, že ustanovení čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení č. 6/2002 a čl. 8 odst. 2 nařízení Řím II je nutno vykládat v tom smyslu, že rozhodným právem pro doprovodné návrhy k žalobě pro porušení práv, jež se týkají zničení zboží porušujícího (průmyslový) vzor, stažení tohoto zboží, zveřejnění rozsudku, náhrady škody, získání účetních informací podniku a náhrady nákladů právního zastoupení, je právo území členského státu, kde událost, která vedla k tvrzenému porušení, nastala nebo mohla nastat.

67. V projednávané věci je událostí, které vedla k tvrzenému porušení, výroba zboží porušujícího (průmyslový) vzor.

C – Ke druhé předběžné otázce

68. Druhou předběžnou otázkou se předkládající soud v podstatě táže, zda je nutno ustanovení čl. 20 odst. 1 písm. c) nařízení č. 6/2002 vykládat v tom smyslu, že pojem „reprodukční činnosti prováděné za účelem citací“ zahrnuje použití vyobrazení výrobků, v nichž jsou ztělesněny chráněné (průmyslové) vzory Společenství, ze strany třetí osoby za účelem prodeje vlastních výrobků této třetí osoby.

69. Úvodem připomínám, že výlučná práva spojená s (průmyslovým) vzorem Společenství umožňují majiteli tohoto vzoru zabránit třetí osobě v užívání tohoto vzoru, jako je výroba výrobku, v němž je (průmyslový) vzor ztělesněn, nebo jeho uvádění na trh [29]. Tato práva však mohou být ve výjimečných případech omezena. V článku 20 odst. 1 písm. c) tohoto nařízení se tak zejména stanoví, že práv vyplývajících ze zápisu (průmyslového) vzoru se nelze dovolávat u reprodukčních činností prováděných za účelem citací.

70. V projednávané věci používá jeden ze společně žalovaných, společnost BigBen Francie, vyobrazení výrobku, v němž je ztělesněn (průmyslový) vzor Společenství společnosti Nintendo, za účelem reklamy v rámci prodeje vlastních výrobků, jež jsou příslušenstvím, které může sloužit k používání dotčených výrobků společnosti Nintendo.

71. Ustanovení čl. 20 odst. 1 písm. c) nařízení č. 6/2002 váže činnosti, jež mohou být považovány za reprodukční činnosti prováděné za účelem citací, na splnění několika podmínek, a sice slučitelnost předmětných činností s poctivou obchodní praxí, uvedení zdroje a že nebude dotčeno obvyklé využívání (průmyslového) vzoru.

72. V první řadě je tedy zapotřebí určit, zda použití vyobrazení výrobků, v nichž jsou ztělesněny chráněné (průmyslové) vzory Společenství, ze strany třetí osoby za účelem prodeje vlastních výrobků této třetí osoby může být ze své podstaty reprodukční činností a zda účelem takové činnosti je citace.

73. Jak uvádějí Dominique Kaesmacher a Théodora Stamos, „je nutno tento pojem vyklát co nejšířeji. Zahrnuje především jakoukoli formu reprodukční činnosti v jakékoli podobě, přímé či nepřímé (na dálku), celkové či částečné, přechodné či trvalé a na podporu téhož typu nebo jiného typu zboží“ [30]. Není pochyb o tom, že činnost, která je předmětem sporu v původním řízení, je reprodukční činností, neboť spočívá ve zveřejnění vyobrazení výrobků, v nichž jsou ztělesněny chráněné (průmyslové) vzory Společenství zapsané společností Nintendo, na obalech a na internetových stránkách společnosti BigBen Francie.

29 – Viz čl. 19 odst. 1 tohoto nařízení.

30 – Viz Kaesmacher, D., a Stamos, T., *Brevets, marques, droits d'auteurs…*: mode d'*emploi*, Librairie générale de Droit et de jurisprudence, Paříž, 2009, s. 265.

74. Pokud jde o účel této činnosti, není pojem „illustration“ použitý ve francouzském znění nařízení č. 6/2002 shodný s pojmem použitým ve znění anglickém – „citation“. V případě rozdílů mezi různými jazykovými verzemi textu Unie musí být dotčené ustanovení vykládáno podle celkové systematiky a účelu právní úpravy, jejíž je součástí [31].

75. Vzhledem k systematice tohoto nařízení se domnívám, že pojem „citace“ by podle všeho neměl být vykládán příliš úzce. Jeho smyslem je totiž ochrana (průmyslových) vzorů Společenství a podpora inovace, a tím posílení konkurenceschopnosti Unie [32]. Zákaz, aby podnik, který vyvíjí nové produkty, jež mají být kompatibilní s produkty již existujícími – a k nimž jiný podnik vlastní (průmyslový) vzor Společenství – by přitom bezpochyby mohl od inovace zrazovat.

76. Stejně jako v případě práva ochranných známek musí být tudíž cíl účinné ochrany (průmyslových) vzorů Společenství vážen ve vztahu k zájmům třetích osob prodávajících příslušenství k výrobkům, v nichž jsou ztělesněny chráněné (průmyslové) vzory Společenství, a to zejména z hlediska požadavků vnitřního trhu [33], jako jsou volný pohyb zboží [34] a svobodná hospodářská soutěž, jakož i podpora inovací.

77. Kromě toho se domnívám, že cílem reprodukce zapsaného (průmyslového) vzoru Společenství pro účely citace [35] je jednoduše vysvětlit způsob použití jiného výrobku, který má být používán jako příslušenství prvního výrobku.

78. Z toho důvodu je použití vyobrazení výrobků, v nichž jsou ztělesněny chráněné (průmyslové) vzory Společenství, ze strany třetí osoby za účelem prodeje vlastních výrobků této třetí osoby, jednáním, jež má citační povahu.

79. Ve druhé řadě se domnívám, že pokud jde o podmínky, které je zapotřebí splnit, aby byla třetí osoba oprávněna takové jednání uskutečnit, lze předně jen těžko zpochybnit podmínku uvedení zdroje. Takové uvedení musí totiž obsahovat obchodní původ zapsaného (průmyslového) vzoru Společenství, což znamená, že informovaná veřejnost musí prostým pohledem rozpoznat, s jakou značkou či podnikem se pojí produkt prodávaný třetí osobou.

80. Stejně tak mám za to, že je zapotřebí věnovat pozornost označení původu (průmyslového) vzoru Společenství. V souvislosti s prodejem prostřednictvím internetu již Soudní dvůr ohledně ochranné známky Evropské unie konstatoval, že k zásahu do funkce označení původu ochranné známky dochází v případě, kdy inzerce, která se objevuje po vložení hesla, běžně informovanému a přiměřeně pozornému uživateli internetu neumožňuje nebo mu umožňuje jen obtížně zjistit, zda výrobky nebo služby, kterých se inzerce týká, pocházejí od majitele ochranné známky nebo od podniku, který je s ním hospodářsky propojen, či naopak od třetí osoby [36].

81. S ohledem na kontext a cíl nařízení č. 6/2002 je podle mého názoru vhodné tuto analýzu uplatnit na údaj o zdroji za účelem reprodukce (průmyslových) vzorů Společenství. V projednávané věci, je na vnitrostátním soudu, aby určil, zda připojení údaje „pro Wii“ na obalech a v reklamě na internetových stránkách týkajících se výrobků společnosti BigBen Francie tuto podmínku splňuje.

31 – Viz rozsudek ze dne 4. září 2014, Vnuk (C-162/13, EU:C:2014:2146, bod 46).

32 – Viz sedmý bod odůvodnění tohoto nařízení.

33 – Viz osmý bod odůvodnění nařízení č. 6/2002.

34 – Viz rozsudek ze dne 17. března 2005, Gillette Company et Gillette Group Finland (C-228/03, EU:C:2005:177, bod 29).

35 – Pojem „illustration“ je v encyklopedii Larousse definován takto: „[a]ction d’éclairer par des exemples un développement abstrait, ce qui a valeur d’application, de vérification, de démonstration“ (osvětlení abstraktního jevu pomocí příkladu s vysvětlovací, kontrolní a demonstrativní funkcí).

36 – Viz rozsudek ze dne 23. března 2010, Google France et Google (C-236/08 až C-238/08, EU:C:2010:159, bod 84).

82. Co se týče podmínky slučitelnosti reprodukční činnosti s poctivou obchodní praxí, vyplývá dále s článku 5 směrnice 2005/29/ES [37], že obchodní praktika je nekalá, jednak pokud je v rozporu s požadavky náležité profesionální péče a také pokud podstatně narušuje nebo je schopná podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele, který je jejímu působení vystaven nebo kterému je určena. V tomto ohledu již Soudní dvůr konstatoval, že uvedení výrobních čísel produktů výrobce kopírovacích zařízení a náhradních dílů a náplní v katalozích konkurenčního dodavatele neumožňuje tomuto dodavateli protiprávně těžit z dobré pověsti ochranné známky svého konkurenta, neboť v dané věci veřejnost nespojovala pověst této ochranné známky s výrobky tohoto konkurenta [38]. Vnitrostátní soud tedy bude muset podle mého názoru určit, zda reprodukce takového vyobrazení výrobku společnosti Nintendo, jako v případě dálkového ovládání ke konzoli určené ke hraní videoher, za účelem prodeje příslušenství k tomuto dálkovému ovládání, nevede k vyvolání klamného dojmu či omylu u spotřebitele.

83. Konečně, pokud jde o podmínku, že nesmí být dotčeno obvyklé využívání (průmyslového) vzoru Společenství, jsem tohoto názoru, že je věcí účastníka řízení, který je majitelem tohoto (průmyslového) vzoru Společenství, aby případně takové dotčení prokázal, a vnitrostátního soudu, aby takový důkaz posoudil.

84. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem se domnívám, že ustanovení čl. 20 odst. 1 písm. c) nařízení č. 6/2002 je nutno vykládat v tom smyslu, že pojem „reprodukční činnosti prováděné za účelem citací“ zahrnuje použití vyobrazení výrobků, v nichž jsou ztělesněny chráněné (průmyslové) vzory Společenství, ze strany třetí osoby za účelem prodeje vlastních výrobků této třetí osoby. Je na vnitrostátním soudu, aby posoudil, zda je taková reprodukční činnost slučitelná s poctivou obchodní praxí, zda se nedotkne obvyklého využívání (průmyslového) vzoru a zda je uváděn zdroj.

IV – Závěry

85. Vzhledem ke všemu výše uvedenému navrhuji odpovědět na předběžné otázky položené Oberlandesgericht Düsseldorf (vrchní zemský soud Düsseldorf, Německo) následovně:

„1) Ustanovení čl. 79 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 6/2002 ze dne 12. prosince 2001 o (průmyslových) vzorech Společenství ve spojení s čl. 6 bodem 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech je nutno vykládat v tom smyslu, že rozhodnutí, která vydal vnitrostátní soud vůči dvěma společně žalovaným, jež jsou usazeni ve dvou různých členských státech, o takových doprovodných návrzích v rámci soudních řízení pro porušení práv, jako jsou návrh na náhradu škody, na zničení nebo stažení zboží porušujícího (průmyslový) vzor, na náhradu nákladů právního zastoupení či na zveřejnění rozsudku, mají právní účinky na celém území Evropské unie.

2) Ustanovení čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení č. 6/2002 je nutno vykládat v tom smyslu, že pojem ‚další postihy‘ míří na takové návrhy, jako jsou návrh znějící na zničení zboží porušujícího (průmyslový) vzor, stažení tohoto zboží či zveřejnění rozsudku. Pod tento pojem naproti tomu stranu nespadají návrhy týkající se náhrady škody, získání účetních informací podniku či náhrady nákladů právního zastoupení.

3) Ustanovení čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení č. 6/2002 a čl. 8 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy je nutno vykládat v tom smyslu, že rozhodným právem pro doprovodné návrhy k žalobě pro

37 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (Úř. věst. 2005, L 149, s. 22).

38 – Viz rozsudek ze dne 25. října 2001, Toshiba Europe (C-112/99, EU:C:2001:566, bod 58).

porušení práv, jež se týkají zničení zboží porušujícího (průmyslový) vzor, stažení tohoto zboží, zveřejnění rozsudku, náhrady škody, získání účetních informací podniku a náhrady nákladů právního zastoupení, je právo území členského státu, kde událost, která vedla k tvrzenému porušení, nastala nebo mohla nastat. V projednávané věci je událostí, která vedla k tvrzenému porušení, výroba zboží porušujícího (průmyslový) vzor.

4) Ustanovení čl. 20 odst. 1 písm. c) nařízení č. 6/2002 je nutno vykládat v tom smyslu, že pojem ‚reprodukční činnosti prováděné za účelem citací' zahrnuje použití vyobrazení výrobků, v nichž jsou ztělesněny chráněné (průmyslové) vzory Společenství, ze strany třetí osoby za účelem prodeje vlastních výrobků této třetí osoby. Je na vnitrostátním soudu, aby posoudil, zda je taková reprodukční činnost slučitelná s poctivou obchodní praxí, zda se nedotkne obvyklého využívání (průmyslového) vzoru a zda je uváděn zdroj."